

עמ"י 36925/10/15 - מוחמד עיאש, אמיר אבו רמוז, מחמד אבו רמוז, עלאא עיאש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני כבוד השופט אהרן פרקש, סגן נשיא

עמ"י 36925-10-15

עיאש(עציר) ואח' נ' מדינת ישראל

העוררים

1. מוחמד עיאש (עציר)
2. אמיר אבו רמוז (עציר)
3. מחמד אבו רמוז (עציר)
4. עלאא עיאש (עציר)

ע"י עו"ד דניאלה קדרי

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י פקד שמואל ג'רבי ממשטרת ישראל מחוז ש"י

החלטה

לפניי ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט גבאי ריכטר), מיום 18.10.15, בתיק מ"י 45323-09-15, בגדרה הורה להאריך את מעצרו של העוררים בחמישה ימים נוספים. בבקשתם עותרים העוררים להורות על שחרורם ממעצר, בנימוק כי מעצרו הוארך מעל לשלושים יום, ללא אישור היועץ המשפטי לממשלה, כנדרש בסעיף 17(ב) לחוק המעצרים.

רקע עובדתי

1. כעולה מעיון בהודעת הערר, ביום 15.9.15 נעצרו העוררים, שהינם ישראלים, תושבי הכפר עקב, על ידי הרשות הפלשתינאית (להלן: "הרשות") בחשד למעורבות בשוד מזוין בשטחה.
2. ביום 28.9.15 הוסגרו המבקשים על ידי הרשות למשטרת ישראל.
3. ביום 29.9.15 האריך בית משפט השלום בירושלים את מעצרו של העוררים בהסכמה למשך שישה ימי מעצר נוספים, לצורכי חקירה. בהמשך, ביום 4.10.15 האריך בית המשפט קמא את המעצר למשך 8 ימי מעצר נוספים, וביום 11.10.15 החליט להאריך את המעצר למשך 10 ימים נוספים.
4. ביום 18.10.15 החליט בית משפט קמא להאריך את מעצרו של העוררים ל-5 ימי מעצר נוספים. על החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

עיקרי טענות הצדדים

5. לטענת ב"כ העוררים, היה על בית משפט קמא להביא במניין הימים את תקופת מעצרו של העוררים ברשות במניין הימים לענין סעיף 17(ב) לחוק המעצרים, ועל כן נדרש אישור היועץ המשפטי לממשלה להמשך מעצרו מעבר ל-30 יום. נטען, כי המדינה עושה שימוש בחומר הראיות שנאסף בתקופת מעצרו של העוררים ברשות, וכי עובדה זו תומכת במסקנה שיש להכליל את המעצר ברשות במניין הימים של המעצר לצורכי חקירה.
6. ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וטען, כי אין להביא במניין הימים את ימי המעצר במסגרת הרשות לצורך

- מניין 30 ימי מעצר, ועל כן לא היה על המשיבה לקבל את אישור היועץ המשפטי לממשלה.
7. בהקשר זה נטען, כי יש ללמוד מסעיף 10 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, המתייחס לקיזוז עונש שניתן במדינה אחרת הסדר שלילי, שכן לו רצה המחוקק לקזז ימי מעצר בין מדינות היה מתייחס לכך באופן מפורש בחקיקה הרלוונטית. כמו כן, הנספח המשפטי להסכם הישראלי-פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה מתייחס לשיתוף פעולה בין הגורמים בנושא השיפוט הפלילי, ואינו מתייחס לטענה שהעלתה באת כוח העוררים.
8. עוד נטען, כי רק מיום העברתם של העוררים למעצר במשטרת ישראל (28.9.15) נודע למשיבה על ביצוע העבירה והעוררים הובאו בפני שופט מעצרים כנדרש על מנת שיינתן צו מעצר לצרכי חקירה. המשיבה סבורה כי 30 הימים ניתנו לרשויות החקירה בישראל על מנת להגיע לחקר האמת וכי אין להתחשב בתקופת המעצר ברשות, אז לא ביצעה המשיבה פעולות חקירה.
9. המשיבה הפנתה לבש"פ 5379/02 **עופר מקסימוב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5) 178 (2002) (להלן: "**עניין מקסימוב**"), שם נקבע כי סעיף 17(ב) לחוק המעצרים אינו חל על תקופת מעצרו של העורר ברומניה, שם היה עצור במסגרת בקשת הסגרה.

דין

10. מטעמיה של המשיבה - דין הערר להידחות.
11. בעניין מקסימוב נקבע:
- "דין הערר להידחות ולו בשל אי-תחולתו של סעיף 17(ב) לחוק המעצרים על תקופת מעצרו של העורר ברומניה. הכלל הוא כי לחוקי מדינת ישראל תחולה טריטוריאלית...**
- הקביעה האמורה נכונה גם לאור תכליתה של הוראת סעיף 17(ב). לרשויות החקירה והתביעה במדינת ישראל אין כל שליטה, מהותית או פרוצדורלית, על הליכי המעצר במדינה אחרת. אלה מופעלים על-פי הדין הפנימי בכל מדינה ומדינה, בין שהמעצר נדרש לצורך הסגרה ובין שנדרש לצורך אחר. דומה כי לא ניתן לחלוק על כך שאם אדם - שאת הסגרתו מבקשת מדינת ישראל - יהא עצור במדינה זרה מעבר ל-30 יום, לא יידרש אישורו של היועץ המשפטי לממשלה לשם כך, כבדרישה המופיעה בסעיף 17(ב) וחלה על מעצר העולה על 30 יום בישראל. החלתו של סעיף 17(ב) על מעצר לפי דין זר תגרור עמה השלכות יישומיות אבסורדיות, כגון מצב שבו אדם נעצר במדינה אחרת לצורך הסגרה לתקופה העולה על 30 יום, ולא יהיה ניתן לעוצרו כלל בארץ, כשיגיע לכאן, לצורך חקירה."**
12. דברים אלה יפים אף לענייננו.
13. יצוין, כי לאחרונה קבע בית המשפט העליון כי יש להבחין בין מעצר לצורך הליך הסגרה, אז יש לנכות את ימי המעצר, לבין מעצר מקביל שלא לצורך הסגרה, שאז אין לנכות את ימי המעצר (רע"ב 4787/14 **היועץ המשפטי לממשלה נ' בן איבגי** (21.8.2014), בפסקה 20). אולם, דברים אלו יפים לעניין ניכוי ימי מאסר לצורך העמדה לדין בגזירת העונש, ולא כאשר מדובר במעצר לצרכי חקירה, כבענייננו, אז ההלכה שנקבעה בעניין מקסימוב עומדת בעינה.

14. אשר על כן, וכן כעולה מיתר טענות המשיבה - דין הערר להידחות.

בהסכמה, המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"ב חשוון תשע"ו, 25 אוקטובר 2015, בהעדר הצדדים.